ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 24ης Μαρτίου 2011 *

Στην υπόθεση T-386/06,

Pegler Ltd, με έδρα το Doncaster (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τους R. Thompson, QC, και A. Collinson, solicitor,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους A. Nijenhuis και V. Bottka, επικουρούμενους από τους S. Kinsella και K. Daly, solicitors,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής C(2006) 4180, της 20ής Σεπτεμβρίου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 [ΕΚ]

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/F-1/38.121 – Σύνδεσμοι σωληνώσεων) καθώς και, επικουρικώς, αίτημα μειώσεως του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με την απόφαση αυτή,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. E. Martins Ribeiro, πρόεδρο, N. Wahl (εισηγητή) και A. Dittrich, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 28ης Ιανουαρίου 2010,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς και προσβαλλόμενη απόφαση

1 Με την απόφαση C(2006) 4180, της 20ής Σεπτεμβρίου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/F/38.121 – Σύνδεσμοι σωληνώσεων) (περίληψη στην ΕΕ 2007, L 283, σ. 63, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

διαπίστωσε ότι διάφορες επιχειρήσεις είχαν παραβεί το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ), συμμετέχοντας, στη διάρκεια διαφόρων περιόδων μεταξύ της 31ης Δεκεμβρίου 1988 και της 1ης Απριλίου 2004, σε ενιαία, σύνθετη και διαρκή παράβαση των κοινοτικών κανόνων περί ανταγωνισμού, υπό τη μορφή ενός συνόλου αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών στην αγορά των συνδέσμων σωληνώσεων από χαλκό και κράματα χαλκού οι οποίες κάλυπταν ολόκληρο τον ΕΟΧ. Η παράβαση συνίστατο στον καθορισμό των τιμών, στη σύναψη συμφωνιών περί καταλόγων τιμών, περί εκπτώσεων και επιστροφών τιμήματος, καθώς και περί δημιουργίας μηχανισμών εφαρμογής των αυξήσεων τιμών, στην κατανομή των εθνικών αγορών και των πελατών, στην ανταλλαγή άλλων πληροφοριών εμπορικού περιεχομένου και στην συμμετοχή σε τακτικές συσκέψεις και άλλες επαφές προς διευκόλυνση της παραβάσεως.

2 Η προσφεύγουσα Pegler Ltd και η μητρική αυτής, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, εταιρία Tomkins plc περιλαμβάνονται μεταξύ των αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως.

3 Μεταξύ της 17ης Ιουνίου 1986 και της 31ης Ιανουαρίου 2004, η προσφεύγουσα ήταν θυγατρική της Tomkins σε ποσοστό 100 %. Την 1η Φεβρουαρίου 2004, η προσφεύγουσα εξαγοράστηκε από τη διευθυντική της ομάδα. Στις 26 Αυγούστου 2005, η Pegler Holdings Ltd και η προσφεύγουσα εξαγοράστηκαν από την Aalberts Industries NV, μια άλλη εκ των αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως.

4 Στις 9 Ιανουαρίου 2001, η Mueller Industries Inc., άλλη παραγωγός συνδέσμων σωληνώσεων από χαλκό, ενημέρωσε την Επιτροπή για την ύπαρξη συμπράξεως στη βιομηχανία συνδέσμων σωληνώσεων καθώς και σε άλλους συναφείς κλάδους στην αγορά χαλκοσωλήνων και εξέφρασε την επιθυμία να συνεργαστεί με την Επιτροπή, κατ' εφαρμογή της ανακοινώσεως σχετικά με τη μη επιβολή ή τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 1996, C 207, σ. 4, στο εξής: ανακοίνωση του 1996 περί συνεργασίας) (αιτιολογική σκέψη 114 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

5 Στις 22 και 23 Μαρτίου 2001, στο πλαίσιο έρευνας σχετικά με τους χαλκοσωλήνες και τους συνδέσμους σωληνώσεων από χαλκό, η Επιτροπή πραγματοποίησε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτος κανονισμός εφαρμογής των άρθρων [81 ΕΚ] και [82 ΕΚ] (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), αιφνιδιαστικούς ελέγχους στις εγκαταστάσεις διαφόρων επιχειρήσεων (αιτιολογική σκέψη 119 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

6 Κατόπιν των πρώτων αυτών ελέγχων, η Επιτροπή, τον Απρίλιο του 2001, χώρισε την έρευνά της ως προς τους χαλκοσωλήνες σε τρεις αυτοτελείς διαδικασίες, ήτοι τη σχετική με την υπόθεση COMP/E-1/38.069 (Χαλκοσωλήνες υδραυλικών εγκαταστάσεων), τη σχετική με την υπόθεση COMP/F-1/38.121 (Σύνδεσμοι σωληνώσεων) και τη σχετική με την υπόθεση COMP/E-1/38.240 (Σωλήνες για βιομηχανική χρήση) (αιτιολογική σκέψη 120 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

7 Στις 24 και 25 Απριλίου 2001, η Επιτροπή πραγματοποίησε και άλλους αιφνιδιαστικούς ελέγχους στις εγκαταστάσεις της Delta plc, εταιρίας επικεφαλής διεθνούς ομίλου τεχνικών κατασκευών, στο τμήμα «Τεχνικές κατασκευές» του οποίου υπάγονταν διάφοροι κατασκευαστές συνδέσμων σωληνώσεων. Οι έλεγχοι αυτοί αφορούσαν αποκλειστικώς τους συνδέσμους σωληνώσεων (αιτιολογική σκέψη 121 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

8 Από τον Φεβρουάριο/Μάρτιο του 2002 και μετέπειτα η Επιτροπή απηύθυνε στα ενδιαφερόμενα μέρη πλείονες αιτήσεις παροχής πληροφοριών, κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 17 και, εν συνεχεία, του άρθρου 18 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 [ΕΚ] και 82 [ΕΚ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1) (αιτιολογική σκέψη 122 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

9 Τον Σεπτέμβριο του 2003, η IMI plc υπέβαλε αίτηση προκειμένου να τύχει της εφαρμογής της ανακοινώσεως του 1996 περί συνεργασίας. Την υποβολή της αιτήσεως αυτής ακολούθησαν αιτήσεις του ομίλου Delta (Μάρτιος 2004) και της FRA.BO SpA (Ιούλιος 2004). Η τελευταία αίτηση περί επιδείξεως επιεικείας υποβλήθηκε τον Μάιο του 2005 από την Advanced Fluid Connections plc (αιτιολογικές σκέψεις 115 έως 118 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

10 Στις 22 Σεπτεμβρίου 2005, η Επιτροπή, στο πλαίσιο της υποθέσεως COMP/F-1/38.121 (Σύνδεσμοι σωληνώσεων), κίνησε διαδικασία λόγω παραβάσεως και εξέδωσε ανακοίνωση αιτιάσεων, η οποία κοινοποιήθηκε, μεταξύ άλλων, στην προσφεύγουσα (αιτιολογικές σκέψεις 123 και 124 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

11 Στις 20 Σεπτεμβρίου 2006, η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση.

12 Με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, μεταξύ της 31ης Δεκεμβρίου 1988 και της 22ας Μαρτίου 2001, η προσφεύγουσα και η Tomkins είχαν παραβεί τις διατάξεις του άρθρου 81 ΕΚ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ.

13 Για την παράβαση αυτή, η Επιτροπή, με το άρθρο 2, στοιχείο η΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως, επέβαλε στην προσφεύγουσα, εις ολόκληρον με την Tomkins, πρόστιμο 5,25 εκατομμυρίων ευρώ.

14 Προκειμένου να καθορίσει το επιβληθέν σε κάθε επιχείρηση πρόστιμο, η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, εφάρμοσε τη μέθοδο που ορίζουν οι κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5, [ΑΧ] (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές του 1998).

15 Όσον αφορά, καταρχάς, τον προσδιορισμό του αρχικού ποσού του προστίμου που καθορίζεται σε συνάρτηση με τη βαρύτητα της παραβάσεως, η Επιτροπή χαρακτήρισε την παράβαση πολύ σοβαρή, λόγω της φύσεώς της και της γεωγραφικής της εκτάσεως (αιτιολογική σκέψη 755 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

16 Εκτιμώντας, εν συνεχεία, ότι μεταξύ των οικείων επιχειρήσεων υφίστατο σημαντική ανισότητα, η Επιτροπή τις αντιμετώπισε διαφορετικά, ανάλογα με τη σημασία εκάστης εξ αυτών στην επίμαχη αγορά, την οποία προσδιόρισε με κριτήριο τα μερίδια αγοράς. Σε αυτήν τη βάση, κατέταξε τις οικείες επιχειρήσεις σε έξη κατηγορίες (αιτιολογική σκέψη 758 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

17 Η προσφεύγουσα και η μητρική της εταιρία κατατάχθηκαν στην έκτη κατηγορία, για την οποία το αρχικό ποσό του προστίμου καθορίστηκε σε 2 εκατομμύρια ευρώ (αιτιολογική σκέψη 765 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

18 Λαμβανομένου υπόψη του συνολικού κύκλου εργασιών της Tomkins, που ανερχόταν σε 4635 εκατομμύρια ευρώ το 2005, ήτοι κατά το έτος που προηγήθηκε της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή πολλαπλασίασε το πρόστιμο με συντελεστή 1,25, στο πλαίσιο του αποτρεπτικού του χαρακτήρα, γεγονός που οδήγησε σε επιβολή εις βάρος της προσφεύγουσας αρχικού ποσού προστίμου προσαυξημένου κατά 2,5 εκατομμύρια ευρώ (αιτιολογικές σκέψεις 771 έως 773 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

19 Λόγω της διάρκειας της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην παράβαση (δώδεκα έτη και δύο μήνες), η Επιτροπή προσαύξησε, εν συνεχεία, το πρόστιμο κατά 110 %, ήτοι κατά 5 % ετησίως για τα δύο πρώτα έτη και κατά 10 % για κάθε πλήρες έτος, από 31ης Ιανουαρίου 1991, για τα λοιπά δέκα έτη (αιτιολογική σκέψη 775 της προσβαλλομένης αποφάσεως), γεγονός που είχε ως συνέπεια το τελικό ποσό του προστίμου να καθοριστεί σε 5,25 εκατομμύρια ευρώ.

20 Η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της καμία επιβαρυντική ή ελαφρυντική περίσταση εις βάρος ή υπέρ της προσφεύγουσας.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

21 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου] στις 15 Δεκεμβρίου 2006, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

22 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

23 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 28ης Ιανουαρίου 2010.

24 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει το άρθρο 1, το άρθρο 2, στοιχείο η΄, και το άρθρο 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως·

— επικουρικώς, να μειώσει το ύψος του προστίμου που της επιβλήθηκε,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

25 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

26 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει έξη λόγους ακυρώσεως.

27 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τον εις βάρος της καταλογισμό ευθύνης για την παράβαση όσον αφορά το χρονικό διάστημα από τις 31 Δεκεμβρίου 1988 έως τις 20 Ιανουαρίου 1989, απλώς και μόνον λόγω του ότι στις 20 Ιανουαρίου 1989 απέκτησε την επωνυμία Pegler. Συγκεκριμένα, πριν τις 20 Ιανουαρίου 1989, η προσφεύγουσα συνιστούσε στο εσωτερικό του ομίλου Tomkins «αδρανή» θυγατρική, κατά την έννοια του αγγλικού δικαίου των εταιριών. Στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τον εις βάρος της καταλογισμό ευθύνης για την παράβαση όσον αφορά το χρονικό διάστημα από τις 20 Ιανουαρίου 1989 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993. Κατά το χρονικό αυτό διάστημα, η προσφεύγουσα συνιστούσε «αδρανή» αντιπρόσωπο της FHT Holding Ltd (στο εξής: FHT), μιας άλλης οικονομικής οντότητας του ομίλου Tomkins, χωρίς να διαθέτει ούτε ενεργητικό ούτε προσωπικό. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από την παράλειψη της Επιτροπής να προσδιορίσει επακριβώς τον αποδέκτη της προσβαλλομένης αποφάσεως. Στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει διάφορα επιχειρήματα, προκειμένου να αποδείξει ότι το να θεωρηθεί ότι ευθύνονται για την παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ αλληλεγγύως μια πρώην μητρική και μια πρώην θυγατρική εταιρία αντιβαίνει, κατ' αρχήν, στον νόμο. Με τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το πρόστιμο έπρεπε να έχει επιβληθεί αποκλειστικώς στην πρώην μητρική της εταιρία. Τέλος, ο έκτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως κατά τον υπολογισμό του ποσού του προστίμου.

28 Δεδομένου ότι ο τρίτος και ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως συμπίπτουν σε μεγάλο βαθμό, καθόσον η επιχειρηματολογία στην οποία στηρίζονται είναι σχεδόν πανομοιότυπη, πρέπει να εξεταστούν από κοινού. Εξάλλου, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να εξεταστεί μετά τον τρίτο και τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και από πλάνη περί το δίκαιο κατά τον καταλογισμό στην προσφεύγουσα ευθύνης για την παράβαση όσον αφορά το χρονικό διάστημα από τις 31 Δεκεμβρίου 1988 έως τις 20 Ιανουαρίου 1989, απλώς και μόνο λόγω του ότι αυτή στις 20 Ιανουαρίου 1989 απέκτησε την επωνυμία Pegler

Επιχειρήματα των διαδίκων

29 Καταρχάς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατά το χρονικό διάστημα που διήρκεσε συνολικά η παράβαση την οποία αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση, «η ιστορία της "επιχειρήσεως Pegler"» χωρίζεται σε τρεις διαφορετικές περιόδους: την περίοδο πριν τις 20 Ιανουαρίου 1989, την περίοδο από τις 20 Ιανουαρίου 1989 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993 και την περίοδο που άρχεται από τις 29 Οκτωβρίου 1993.

30 Ειδικότερα, η προσφεύγουσα συνοψίζει τα πραγματικά περιστατικά ως εξής:

— μέχρι τις 20 Ιανουαρίου 1989, την «επιχείρηση Pegler» εκμεταλλευόταν μια οικονομική οντότητα του ομίλου Tomkins έχουσα την επωνυμία FHT και ασκούσα τη διαχείριση μέσω του αντιπροσώπου της, ήτοι μιας άλλης νομικής οντότητας του ομίλου Tomkins, έχουσας την επωνυμία Pegler Ltd. Στις 20 Ιανουαρίου 1989, η προσφεύγουσα, η οποία τότε ονομαζόταν The Steel Nut & Joseph Hampton Ltd, και η Pegler Ltd (στο εξής: Old Pegler) αντάλλαξαν επωνυμίες. Στο εξής, από της ημερομηνίας αυτής, η επωνυμία Pegler δόθηκε στην προσφεύγουσα, ενώ η παλαιά επωνυμία της προσφεύγουσας δόθηκε στην Old Pegler. Η δεύτερη, η οποία εξακολουθούσε να υφίσταται μετά τις 20 Ιανουαρίου 1989, μολονότι «αδρανής», κατά την έννοια του αγγλικού δικαίου των εταιριών, λύθηκε τελικώς στις 29 Μαΐου 2000·

— εν συνεχεία, κατά την περίοδο από τις 20 Ιανουαρίου 1989 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993, την «επιχείρηση Pegler» συνέχισε να εκμεταλλεύεται η FHT, η οποία άσκησε τη διαχείριση μέσω της προσφεύγουσας που ήταν η άνευ αμοιβής αντιπρόσωπός της·

— στις 29 Οκτωβρίου 1993, η «επιχείρηση Pegler» μεταβιβάστηκε στην προσφεύγουσα, στην οποία, από της ημερομηνίας αυτής, περιήλθαν ορισμένα στοιχεία του ενεργητικού και της δραστηριότητας της FHT που συνδέονται με τους κρουνούς από σιδηρούχα μέταλλα, τους υδροφράκτες και τους συνδέσμους σωληνώσεων υδραυλικών εγκαταστάσεων και η οποία ανέλαβε την ευθύνη της «επιχειρήσεως Pegler».

31 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι πριν τις 20 Ιανουαρίου 1989 υπεύθυνη για την παράβαση επιχείρηση ήταν αποκλειστικώς η Tomkins, διότι κατείχε και ήλεγχε το 100 % του κεφαλαίου της FHT.

32 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι, σύμφωνα με «πάγιες αρχές δικαίου», οσάκις δύο εταιρίες ανταλλάσσουν επωνυμίες και, ταυτόχρονα, η μία υποκαθιστά την άλλη στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τη σύμβαση αντιπροσωπείας που η άλλη είχε συνάψει για την παράβαση ευθύνεται το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που διηύθυνε την οικεία επιχείρηση κατά τον χρόνο διαπράξεως της παραβάσεως, έστω και αν, κατά τον χρόνο εκδόσεως της διαπιστώνουσας την παράβαση αποφάσεως, η εκμετάλλευση της επιχειρήσεως τελούσε υπό την ευθύνη άλλου προσώπου.

33 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, επίσης, ότι πριν τις 29 Οκτωβρίου 1993 δεν αποτελούσε επιχείρηση, στο μέτρο που δεν διέθετε ούτε ενεργητικό ούτε προσωπικό, πράγμα που σημαίνει ότι δεν είχε κανένα από τα βασικά χαρακτηριστικά της οικονομικής αυτοτέλειας που απαιτούνται προκειμένου να θεωρηθεί επιχείρηση υπό την έννοια του άρθρου 81 ΕΚ.

34 Η Επιτροπή υποστηρίζει, καταρχάς, ότι, σε ολόκληρη την προσβαλλόμενη απόφαση, εξέλαβε τις δραστηριότητες διαφόρων εταιριών που συνδέονται με τον όμιλο Tomkins, εν προκειμένω της προσφεύγουσας, της Old Pegler, της FHT και της Tomkins, ως δραστηριότητες μίας και μόνης οικονομικής οντότητας κατά τη διάρκεια της περιόδου παραβάσεως.

35 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι δεν καταλόγισε στην προσφεύγουσα ευθύνη για την παράβαση όσον αφορά το χρονικό διάστημα από τις 31 Δεκεμβρίου 1988 έως τις 20 Ιανουαρίου 1989, απλώς και μόνο λόγω του ότι αυτή στις 20 Ιανουαρίου 1989 απέκτησε την επωνυμία Pegler.

36 Πρώτον, η Επιτροπή προβάλλει ότι, μεταξύ της 31ης Δεκεμβρίου 1988, ημερομηνίας ενάρξεως της παραβάσεως, και της 20ής Ιανουαρίου 1989, η προσφεύγουσα συνδεόταν από λειτουργικής απόψεως με την «επιχείρηση Pegler»

37 Συναφώς, η Επιτροπή παρατηρεί ότι υφίστατο «προσωπική και λειτουργική συνέχεια». Προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού, η Επιτροπή επικαλείται το γεγονός ότι ο W., ο οποίος ήταν διευθύνων σύμβουλος της Old Pegler από τις 15 Ιουνίου 1980 έως τις 20 Ιανουαρίου 1989, διορίστηκε, κατά την τελευταία αυτή ημερομηνία, διευθύνων σύμβουλος της προσφεύγουσας.

38 Επιπλέον, δεν είναι δυνατόν η προσφεύγουσα να έλαβε στις 20 Ιανουαρίου 1989 την επωνυμία Pegler, χωρίς να είχε τουλάχιστον κάποια ανάμιξη στην επιχείρηση κατά τη διάρκεια των 20 ημερών που προηγήθηκαν της ως άνω ημερομηνίας, ήτοι από τις 31 Δεκεμβρίου 1988, ημερομηνία ενάρξεως της διαπιστωθείσας από την Επιτροπή παραβάσεως. Κατά την Επιτροπή, είναι πολύ πιθανό η μετάβαση αυτή να κατέστησε αναγκαία την προετοιμασία της προσφεύγουσας προκειμένου αυτή να λάβει την επωνυμία της «επιχειρήσεως Pegler», στοιχείο από το οποίο συνάγεται η ύπαρξη λειτουργικού δεσμού μεταξύ της νομικής προσωπικότητας της προσφεύγουσας και της παραβάσεως.

39 Επιπλέον, η προσφεύγουσα είχε παραδεχθεί ότι η απόφαση περί μεταβιβάσεως της «επιχειρήσεως Pegler» «είχε ληφθεί στο επίπεδο του ομίλου Tomkins από τα διοικητικά στελέχη του ομίλου που ήταν επίσης διοικητικά στελέχη της προσφεύγουσας».

40 Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν η προσφεύγουσα δεν είχε αναμιχθεί στην παράβαση πριν τις 20 Ιανουαρίου 1989, πάντως είναι προφανές ότι είναι διάδοχος της οντότητας που μετέσχε άμεσα στην παράβαση όσον αφορά τόσο τα σημαντικότερα στοιχεία του ενεργητικού της όσο και τη διεύθυνση και την εμπορική επωνυμία υπό την οποία πραγματοποιήθηκαν οι παράνομες δραστηριότητες και, επομένως, ότι «κληρονόμησε», κατά τη νομολογία, τη νομική ευθύνη για την παράβαση.

41 Τέλος, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η συνεκτίμηση της περιόδου των 20 ημερών που προηγήθηκαν της 20ής Ιανουαρίου 1989 ουδεμία συνέπεια είχε επί του υπολογισμού του ποσού του προστίμου.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

42 Από τις αιτιολογικές σκέψεις 682 και 683 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σε συνδυασμό με τις αιτιολογικές σκέψεις 647 και 734 της ίδιας αποφάσεως, προκύπτει ότι η προσφεύγουσα θεωρήθηκε υπεύθυνη για την παράβαση λόγω της άμεσης συμμετοχής της σε αυτή κατά το χρονικό διάστημα από τις 31 Δεκεμβρίου 1988 έως τις 22 Μαρτίου 2001.

43 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί πάντως ότι, όπως προκύπτει από τα έγγραφα που προσκόμισε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας και της υπό κρίση προσφυγής, κατά το χρονικό διάστημα από τις 31 Δεκεμβρίου 1988 έως τις 20 Ιανουαρίου 1989 η προσφεύγουσα ήταν «αδρανής» εταιρία, κατά την έννοια του αγγλικού δικαίου των εταιριών.

44 Συγκεκριμένα, αποδεικνύεται ότι, πριν τις 20 Ιανουαρίου 1989, η προσφεύγουσα δεν διέθετε ούτε ενεργητικό ούτε προσωπικό.

45 Μολονότι η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι έλαβε την επωνυμία υπό την οποία άσκησε στην αγορά τις παράνομες δραστηριότητες τις οποίες αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση και παραδέχεται ότι κατέστη άνευ αμοιβής αντιπρόσωπος της FHT μετά τις 20 Ιανουαρίου 1989, εντούτοις, γεγονός παραμένει ότι πριν την ημερομηνία αυτή δεν είχε ούτε οικονομική δραστηριότητα ούτε προσωπικό, με εξαίρεση έναν εκ του καταστατικού διευθυντή, όπως ορίζει το αγγλικό δίκαιο των εταιριών.

46 Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά την επίμαχη περίοδο, η προσφεύγουσα ήταν, μία από τις πέντε θυγατρικές της FHT, που με τη σειρά της ήταν θυγατρική σε ποσοστό 100 % της Tomkins, η οποία, υπό την εμπορική επωνυμία Pegler, δραστηριοποιούνταν, μεταξύ άλλων, στον τομέα των συνδέσμων σωληνώσεων. Από τα συνημμένα στη δικογραφία παραρτήματα, ήτοι από τους υποβληθέντες στις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου ετήσιους λογαριασμούς, των οποίων τη γνησιότητα δεν αμφισβήτησε η Επιτροπή, προκύπτει ότι, κατά την εν λόγω περίοδο, η προσφεύγουσα ήταν «αδρανής» εταιρία, κατά την έννοια του αγγλικού δικαίου των εταιριών, η οποία δεν ασκούσε οικονομική δραστηριότητα και δεν πραγματοποιούσε κύκλο εργασιών.

47 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το κοινοτικό δίκαιο του ανταγωνισμού αφορά τις δραστηριότητες των επιχειρήσεων (απόφαση της 7ης Ιανουαρίου 2004, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P, Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-123, σκέψη 59) και ότι η έννοια της επιχειρήσεως καλύπτει κάθε φορέα ο οποίος ασκεί οικονομική δραστηριότητα, ανεξαρτήτως του νομικού καθεστώτος που τον διέπει και του τρόπου χρηματοδοτήσεώς του (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 28ης Ιουνίου 2005, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-5425, σκέψη 112· της 10ης Ιανουαρίου 2006, C-222/04, Cassa di Risparmio di Firenze κ.λπ., Συλλογή 2006, σ. I-289, σκέψη 107, καθώς και της 11ης Ιουλίου 2006, C-205/03 P, FENIN κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-6295, σκέψη 25).

48 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, συνιστά οικονομική δραστηριότητα κάθε δραστηριότητα προσφοράς αγαθών ή υπηρεσιών σε δεδομένη αγορά (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Σεπτεμβρίου 2000, C-180/98 έως C-184/98, Pavlov κ.λπ., Συλλογή 2000, σ. I-6451, σκέψη 75 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 19ης Φεβρουαρίου 2002, C-309/99, Wouters κ.λπ., Συλλογή 2002, σ. I-1577, σκέψη 47).

49 Επομένως, δεδομένου ότι κατά το χρονικό διάστημα από τις 31 Δεκεμβρίου 1988 έως τις 20 Ιανουαρίου 1989 η προσφεύγουσα αποτελούσε νομική οντότητα η οποία δεν ασκούσε οικονομικές δραστηριότητες, υπό την έννοια ότι δεν προσέφερε, έναντι ανταλλάγματος, αγαθά ή υπηρεσίες σε οποιαδήποτε αγορά και, συνακόλουθα, δεν αναλάμβανε τους οικονομικούς κινδύνους που είναι συναφείς με την άσκηση των δραστηριοτήτων αυτών, η Επιτροπή δεν μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα είχε μετάσχει άμεσα στην παράβαση πριν την ημερομηνία μεταβολής της επωνυμίας της (βλ. την παρατιθέμενη στην προηγούμενη σκέψη νομολογία).

50 Το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ανήκε στον όμιλο Tomkins κατά την περίοδο αυτή δεν αναιρεί την ως άνω διαπίστωση.

51 Το ίδιο ισχύει όσον αφορά το γεγονός ότι ο W., πρώην διευθύνων σύμβουλος της Old Pegler, διορίστηκε, στις 20 Ιανουαρίου 1989, διευθύνων σύμβουλος της προσφεύγουσας, θέση από την οποία παραιτήθηκε εντέλει από τα καθήκοντά του στις 26 Μαΐου 1989.

52 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι το επιχείρημα της Επιτροπής περί της υπάρξεως ενδείξεων για το ότι ο W. είχε προσωπικώς μετάσχει στη σύμπραξη κατά τη διάρκεια της επίμαχης περιόδου και αμέσως πριν και μετά από αυτήν πρέπει να απορριφθεί. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή παραπέμπει στις αιτιολογικές σκέψεις 74 και 187 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Όμως, η αιτιολογική σκέψη 74 της προσβαλλομένης αποφάσεως αναφέρει απλώς ότι ο W. ήταν ο πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της Pegler το 1989, ενώ η αιτιολογική σκέψη 187 της ίδιας αποφάσεως αφορά την επικοινωνία, το 1989, εκπροσώπου της Delta με τον W. κατόπιν της συσκέψεως της British Plumbing Fittings Manufacturers Association (BPFMA, ένωση κατασκευαστών συνδέσμων σωληνώσεων του Ηνωμένου Βασιλείου), συσκέψεως η οποία πραγματοποιήθηκε σε χρονικό σημείο μεταγενέστερο της επίμαχης εν προκειμένω περιόδου.

53 Εξάλλου, ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι η προσφεύγουσα είχε ασκήσει «κάποια δραστηριότητα» στη διάρκεια των 20 ημερών που προηγήθηκαν της προαναφερθείσας ανταλλαγής επωνυμιών δεν μπορεί να ευδοκιμήσει. Ασφαλώς, η μεταβολή της εμπορικής επωνυμίας συνεπάγεται νομικές και συμβατικές διατυπώσεις. Εντούτοις, η συμμόρφωση προς τις απαιτήσεις αυτές δεν συνιστά ούτε άσκηση οικονομικής

δραστηριότητας ούτε, πολύ περισσότερο, εκδήλωση αντίθετης προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφοράς.

54 Τέλος, το επιχείρημα που προέβαλε επικουρικώς η Επιτροπή ότι η προσφεύγουσα ήταν, εν πάση περιπτώσει, ο οικονομικός διάδοχος της «επιχειρήσεως Pegler», δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

55 Ασφαλώς, κατά πάγια νομολογία, οσάκις δραστηριότητες τις οποίες αφορά ορισμένη παράβαση μεταβιβάζονται από μια νομική οντότητα σε μια άλλη στο πλαίσιο του ιδίου ομίλου, ο διάδοχος μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνος για την παράβαση, έστω και αν η πρώτη νομική οντότητα εξακολουθεί να υφίσταται νομικώς (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Δεκεμβρίου 2007, C-280/06, ETI κ.λπ., Συλλογή 2007, σ. I-10893, σκέψη 48 · απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Σεπτεμβρίου 2006, T-43/02, Jungbunzlauer κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-3435, σκέψη 132· βλ. επίσης, υπό την έννοια αυτή, απόφαση Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 47 ανωτέρω, σκέψη 358).

56 Εντούτοις, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή ούτε στην ανακοίνωση των αιτιάσεων ούτε στην προσβαλλόμενη απόφαση ανέφερε ότι είχε θεωρήσει την προσφεύγουσα υπεύθυνη για την παράβαση ως διάδοχο των οικονομικών δραστηριοτήτων της ενδιάμεσης μητρικής της εταιρίας FHT ή της ανήκουσας στον ίδιο με αυτή όμιλο εταιρίας Old Pegler.

57 Αντιθέτως, στην αιτιολογική σκέψη 718 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή παρουσίασε την προσφεύγουσα ως άμεσα μετέχουσα η οποία, από τις 31 Δεκεμβρίου 1988, είχε αντίθετη προς τους κανόνες του ανταγωνισμού επικοινωνία με τους ανταγωνιστές της.

58 Εξάλλου, στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας, η προσφεύγουσα, απαντώντας στις ερωτήσεις που της υπέβαλε η Επιτροπή, προσκόμισε στοιχεία σχετικά με τον όμιλο Tomkins και την εσωτερική αναδιάρθρωση στην οποία αυτός υποβλήθηκε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών. Επίσης, η προσφεύγουσα, με την απάντησή της της 25ης Νοεμβρίου 2005 στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, επισήμανε

ότι πριν το 1993 ήταν «αδρανής» εταιρία, κατά την έννοια του αγγλικού δικαίου των εταιριών, στοιχείο το οποίο επιβεβαίωσε κατά την προφορική συζήτηση της 27ης Φεβρουαρίου 2006. Τέλος, ο ισχυρισμός αυτός στηρίχθηκε με επαρκείς αποδείξεις, όπως οι λογαριασμοί της προσφεύγουσας και αυτοί της FHT, που είχαν υποβληθεί ενώπιον της αρμόδιας αρχής και στους οποίους αναφερόταν ότι η προσφεύγουσα, η οποία δεν ασκούσε οικονομικές δραστηριότητες, ήταν «αδρανής» εταιρία κατά τη διάρκεια των οικείων οικονομικών χρήσεων.

59 Στο πλαίσιο αυτό, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη απόφαση, δεν απάντησε στην επιχειρηματολογία αυτή. Όπως παραδέχθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή θεώρησε ότι η προσφεύγουσα είχε, εξαρχής, μετάσχει άμεσα στη σύμπραξη.

60 Κατόπιν των ανωτέρω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι βάσιμος.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και από πλάνη περί το δίκαιο κατά τον καταλογισμό στην προσφεύγουσα της ευθύνης για την παράβαση όσον αφορά το χρονικό διάστημα από τις 20 Ιανουαρίου 1989 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993

Επιχειρήματα των διαδίκων

61 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι καθόσον μεταξύ της 20ής Ιανουαρίου 1989 και της 29ης Οκτωβρίου 1993 δεν συγκέντρωνε τα ουσιώδη χαρακτηριστικά της επιχειρήσεως δεν ήταν δυνατό να θεωρηθεί υπεύθυνη για τις παραβάσεις που διαπράχθηκαν στο όνομά της από τη μητρική εταιρία κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου. Κατά

την προσφεύγουσα, η επιχείρηση που έπρεπε να θεωρηθεί υπεύθυνη όσον αφορά την περίοδο αυτή, σύμφωνα με τους κανόνες του δικαίου του ανταγωνισμού, ήταν η FHT και/ή η Tomkins.

62 Συναφώς, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι άρχισε να «συμμετέχει» στην «επιχείρηση Pegler» από τις 20 Ιανουαρίου 1989, αλλά μόνον υπό την έννοια ότι έλαβε τη σημερινή της επωνυμία και κατέστη αδρανής και μη αμειβόμενος αντιπρόσωπος της FHT, χωρίς πάντως να διαθέτει κανένα στοιχείο ενεργητικού ούτε εργαζομένους.

63 Αναφερόμενη στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1975, 40/73 έως 48/73, 50/73, 54/73 έως 56/73, 111/73, 113/73 και 114/73, Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1975, σ. 513, σκέψεις 475 έως 483), και της 24ης Οκτωβρίου 1995, C-266/93, Volkswagen και VAG Leasing κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. I-3477, σκέψη 19), καθώς και στις κατευθυντήριες γραμμές για τους κάθετους περιορισμούς (ΕΕ 2000, C 291, σ. 1), η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή είτε δεν αντιλήφθηκε τη φύση της σχέσεως αντιπροσωπείας που τη συνέδεε με την FHT, είτε υπέπεσε σε πλάνη παρακάμπτοντας το πρόβλημα, χωρίς να λάβει προσηκόντως υπόψη τα προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία.

64 Κατά την προσφεύγουσα, μολονότι αυτή δεν ήταν σε θέση να προσκομίσει αντίγραφο της συμβάσεως αντιπροσωπείας, εντούτοις, η Επιτροπή θα έπρεπε να έχει δώσει μεγαλύτερη προσοχή στα έγγραφα που αυτή είχε προσκομίσει, όπως τα πρακτικά του διοικητικού συμβουλίου της Old Pegler που βεβαιώνουν τη λύση, στις 20 Ιανουαρίου 1989, της συμβάσεως εντολής που την συνέδεε με την FHT, τα πρακτικά του διοικητικού συμβουλίου της προσφεύγουσας που βεβαιώνουν τη λύση, στις 29 Οκτωβρίου 1993, της συμβάσεως εντολής που τη συνέδεε με την FHT, τους λογαριασμούς της FHT από τους οποίους προκύπτει ότι η FHT κατείχε το σύνολο των στοιχείων του ενεργητικού και ήταν υπεύθυνη για το σύνολο των χρεών της «επιχειρήσεως Pegler» μέχρι τις 29 Οκτωβρίου 1993, καθώς και τους λογαριασμούς της προσφεύγουσας από τους οποίους προκύπτει ότι αυτή έλαβε το ενεργητικό και το παθητικό της «επιχειρήσεως Pegler» μόλις στις 29 Οκτωβρίου 1993 και ότι σε κανένα χρονικό σημείο πριν την ημερομηνία αυτή δεν είχε σημαντικό ενεργητικό ή παθητικό, ούτε πραγματοποίησε σημαντικές λογιστικές πράξεις και, τέλος, την πράξη της

16ης Φεβρουαρίου 1995, από την οποία αποδεικνύεται κατά τρόπο πειστικό ότι η μεταβίβαση της «επιχειρήσεως Pegler» από την FHT στην προσφεύγουσα πραγματοποιήθηκε στις 29 Οκτωβρίου 1993.

65 Τέλος, η προσφεύγουσα προσθέτει ότι τα ίδια ισχύουν και όσον αφορά τις δραστηριότητες της Old Pegler υπό την ιδιότητά της ως αντιπροσώπου της FHT κατά το χρονικό διάστημα πριν τις 20 Ιανουαρίου 1989, με συνέπεια το γεγονός ότι η Old Pegler, στης οποίας τη λύση προέβη η Tomkins στις 29 Μαΐου 2000, δεν υφίστατο πλέον κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως να είναι άνευ σημασίας.

66 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του λόγου αυτού ακυρώσεως.

67 Κατά την Επιτροπή, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας ότι ήταν «αδρανής» και ταυτόχρονα «ενεργούσε ως αντιπρόσωπος» της ανήκουσας στον ίδιο με αυτή όμιλο εταιρίας δεν αντέχουν σε εις βάθος εξέταση. Παρά τα αιτήματα που διατυπώθηκαν συναφώς, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα σχετικό έγγραφο από το οποίο να αποδεικνύεται η παραμικρή σύμβαση αντιπροσωπείας.

68 Τα έγγραφα που προσκόμισε η προσφεύγουσα αναφέρονταν γενικώς σε σχέση αντιπροσωπείας χωρίς να προσδιορίζουν τη φύση των συμφωνιών και δεν αποδείκνυαν τη μη συμμετοχή της προσφεύγουσας στην παράβαση πριν τις 29 Οκτωβρίου 1993.

69 Η Επιτροπή προσθέτει ότι, ακόμη και αν η προσφεύγουσα είχε αποδείξει ότι υφίστατο σύμβαση εμπορικής αντιπροσωπείας, εντούτοις, το γεγονός αυτό δεν θα την είχε εμποδίσει να της απευθύνει την προσβαλλόμενη απόφαση.

70 Η Επιτροπή επικαλείται, επίσης, την επίσημη απάντηση της Tomkins στην αίτηση παροχής πληροφοριών που της απηύθυνε δυνάμει του άρθρου 18 του κανονισμού 1/2003. Στην απάντηση αυτή, με την οποία αναιρούνται τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, αναφέρεται ότι, «μεταξύ 1987 και 31ης Ιανουαρίου 2004, η Pegler Ltd ήταν θυγατρική σε ποσοστό 100 % της Tomkins (πρώην FH Tomkins plc)» και ότι «διοικούνταν ως αυτοτελής επιχείρηση, η οποία ελάμβανε δικές της αποφάσεις επί των τεχνικών ζητημάτων και των ζητημάτων παραγωγής καθώς και πωλήσεων/μάρκετινγκ».

71 Επιπλέον, η Επιτροπή, παραπέμποντας στις αιτιολογικές σκέψεις 135, 145 και 187 της προσβαλλομένης αποφάσεως, υπογραμμίζει ότι τα λοιπά μέλη της συμπράξεως ενεργούσαν σε συντονισμό με την προσφεύγουσα και ότι καμία (αμιγώς εσωτερική) κατανομή καθηκόντων μεταξύ της προσφεύγουσας, της Old Pegler, της FHT ή οποιασδήποτε άλλης οντότητας του ομίλου Tomkins δεν λαμβανόταν υπόψη.

72 Τέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι είναι επίσης προφανές ότι η προσφεύγουσα ευθύνεται για την παράβαση όσον αφορά το χρονικό διάστημα από τις 20 Ιανουαρίου 1989 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993, δεδομένου ότι, όπως εκτέθηκε στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, είναι ο οικονομικός διάδοχος της «επιχειρήσεως Pegler».

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

73 Παρατηρείται ότι, όσον αφορά το χρονικό διάστημα από τις 20 Ιανουαρίου 1989 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993, από τα συνημμένα στο δικόγραφο της προσφυγής έγγραφα, όπως οι λογαριασμοί της FHT και οι λογαριασμοί της προσφεύγουσας που θεωρήθηκαν από εξωτερικό ορκωτό ελεγκτή και υποβλήθηκαν στις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου, προκύπτει ότι, στη διάρκεια των οικονομικών ετών ολόκληρης της οικείας περιόδου, η προσφεύγουσα δεν πραγματοποίησε εισόδημα ούτε υπέστη ζημίες. Στους αναλυτικούς λογαριασμούς της FHT, συστηματικά αναφέρεται ότι η προσφεύγουσα δεν έχει οικονομική δραστηριότητα. Επίσης, από τους λογαριασμούς

της προσφεύγουσας προκύπτει ότι, κατά την επίμαχη περίοδο, αυτή δεν πραγματοποίησε καμία λογιστική πράξη.

74 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το αγγλικό δίκαιο των εταιριών, ο όρος «αδρανής» αναφέρεται σε εταιρία η οποία, από νομικής απόψεως, δεν πραγματοποίησε καμία σημαντική λογιστική πράξη στη διάρκεια ορισμένου οικονομικού έτους. Η απουσία εγγραφών στα λογιστικά βιβλία της εταιρίας αντικατοπτρίζει την απουσία σημαντικών λογιστικών πράξεων. Συγκεκριμένα, η μόνη λογιστική πράξη που επιτρέπεται, χωρίς να επέλθει απώλεια του καθεστώτος της «αδρανούς» εταιρίας, είναι αυτή που αναφέρεται στα έξοδα εγγραφής της εταιρίας στο οικείο μητρώο και στην υποβολή των ετήσιων στοιχείων ενώπιον της αρμόδιας αρχής, ήτοι του Companies House (μητρώο εταιριών). Ομοίως, η ανάληψη οικονομικής δραστηριότητας θα οδηγούσε σε απώλεια του καθεστώτος αυτού. Δεδομένου ότι όλες οι προϋποθέσεις που προβλέπει το αγγλικό δίκαιο των εταιριών πληρούνταν, δεν χωρεί αμφιβολία ότι η προσφεύγουσα ήταν «αδρανής» εταιρία και ότι, επομένως, δεν δραστηριοποιούνταν στην αγορά.

75 Επιπλέον, όπως παραδέχθηκε και η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεν αμφισβητείται ότι, κατά το χρονικό διάστημα από τις 20 Ιανουαρίου 1989 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993, οι δραστηριότητες ασκήθηκαν υπό την επωνυμία Pegler. Συναφώς, από τα έγγραφα που αναφέρονται στη σκέψη 73 ανωτέρω, προκύπτει επίσης ότι η FHT και/ή η Tomkins, με τη μεσολάβηση εργαζομένων της FHT, διέθεσαν στο εμπόριο τα προϊόντα του τομέα των συνδέσμων σωληνώσεων υπό την εμπορική επωνυμία Pegler τόσο πριν όσο και μετά τη μεταβολή της επωνυμίας της προσφεύγουσας. Παρατηρείται, επομένως, ότι η διαπίστωση αυτή δεν οδηγεί στο συμπέρασμα ότι πρόκειται για δραστηριότητες της προσφεύγουσας.

76 Όσον αφορά τα πρακτικά των συνεδριάσεων των διευθυντικών στελεχών (Executive Meetings), τα οποία η Επιτροπή επικαλείται προκειμένου να αντικρούσει το επιχείρημα της προσφεύγουσας περί μη ασκήσεως εμπορικής δραστηριότητας εκ μέρους

της, επισημαίνεται ότι τα εν λόγω πρακτικά υποδηλώνουν, εκ πρώτης όψεως, άσκηση εμπορικής δραστηριότητας εκ μέρους της προσφεύγουσας.

77 Εντούτοις, επισημαίνεται ότι, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η Επιτροπή, το γεγονός, αυτό καθεαυτό, ότι ορισμένα πρακτικά φέρουν τον τίτλο Tomkins Plc και Pegler Ltd στερείται συναφώς σημασίας. Το γεγονός αυτό υποδηλώνει μόνον ότι κάποιες οικονομικές δραστηριότητες ασκήθηκαν υπό την εμπορική επωνυμία Pegler, αλλά δεν σημαίνει ότι η προσφεύγουσα μετέσχε άμεσα στις δραστηριότητες αυτές.

78 Επίσης, το γεγονός ότι οι διευθύνοντες σύμβουλοι της προσφεύγουσας, ορισμένοι εκ των οποίων ήταν επίσης διευθύνοντες σύμβουλοι της FHT, μετέσχον στις προαναφερθείσες συσκέψεις και αναμίχθηκαν σε ορισμένα συνοδευτικά καθήκοντα που αφορούσαν τις δραστηριότητες άλλων οικονομικών οντοτήτων του ομίλου Tomkins, δεν σημαίνει ομοίως ότι η προσφεύγουσα μετέσχε άμεσα στη σύμπραξη κατά την επίμαχη περίοδο, πολλώ δε μάλλον που οι εν λόγω διευθύνοντες σύμβουλοι δεν ήταν υπάλληλοι της προσφεύγουσας.

79 Τέλος, από το περιεχόμενο των εν λόγω πρακτικών δεν δύναται να συναχθεί ότι η προσφεύγουσα ήταν πράγματι αυτή η οποία διαχειρίστηκε τις σχετικές με τους συνδέσμους σωληνώσεων δραστηριότητες. Εξάλλου, παρατηρείται ότι τα πρακτικά που επικαλέστηκε η Επιτροπή δεν ήταν υπογεγραμμένα. Εν πάση περιπτώσει, όσον αφορά το ζήτημα της ελλείψεως δραστηριότητας της προσφεύγουσας, επισημαίνεται ότι, στα εν λόγω πρακτικά θα έπρεπε να δοθεί μικρότερη σημασία απ' ότι στους λογαριασμούς της FHT και της προσφεύγουσας που είχαν θεωρηθεί από ορκωτό ελεγκτή και είχαν υποβληθεί στις αρμόδιες αρχές σύμφωνα με το αγγλικό δίκαιο.

80 Όσον αφορά τον ισχυρισμό της Επιτροπής που παραπέμπει στις αιτιολογικές σκέψεις 135 και 145 της προσβαλλομένης αποφάσεως και κατά τον οποίο τα λοιπά μέλη της συμπράξεως ενεργούσαν σε συντονισμό με την προσφεύγουσα, επισημαίνεται ότι η ως άνω αιτιολογική σκέψη 135 αναφέρεται σε μια δήλωση της Delta στην οποία

αυτή περιέγραψε τον μηχανισμό της συμπράξεως, η δε ως άνω αιτιολογική σκέψη 145 αναφέρεται σε μια δήλωση της IMI στην οποία αυτή ισχυρίστηκε ότι η Pegler ήταν μια εκ των μετεχόντων στην πανευρωπαϊκή σύμπραξη. Αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η Επιτροπή δεν προκύπτει ότι οι εν λόγω αιτιολογικές σκέψεις αναφέρονταν ειδικώς στην προσφεύγουσα. Εξάλλου, μολονότι δεν αμφισβητείται ότι η FHT άσκησε τις δραστηριότητες υπό την εμπορική επωνυμία Pegler, πάντως, ουδέν στις προπαρατεθείσες αιτιολογικές σκέψεις δεν επιτρέπει να θεωρηθεί ότι οι συντάκτες των οικείων δηλώσεων είχαν γνώση της εσωτερικής οργάνωσης του ομίλου Tomkins.

81 Όσον αφορά την αιτιολογική σκέψη 187 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η οποία αναφέρεται σε επικοινωνία που είχε ένας εκπρόσωπος της Delta με τον W. κατόπιν της συσκέψεως της BPFMA, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το γεγονός ότι ο W. δέχθηκε την υπόδειξη του εν λόγω εκπροσώπου της Delta περί τερματισμού της επιθετικής στρατηγικής της Pegler δεν αρκεί για να καταλογισθεί στην προσφεύγουσα η παράβαση. Ουδόλως αποδεικνύεται ότι ο W. ενήργησε ως εκπρόσωπος της προσφεύγουσας, δεδομένου ότι κατά την οικεία περίοδο δεν ήταν υπάλληλος της προσφεύγουσας, πράγμα που δεν αμφισβητείται από την Επιτροπή.

82 Επιπλέον, παρά το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν ήταν σε θέση να προσκομίσει αντίγραφο της συμβάσεως αντιπροσωπείας, πάντως, από τα έγγραφα που παρατίθενται στη σκέψη 64 ανωτέρω προκύπτει ότι αυτή ήταν εντολοδόχος της FHT μέχρι της 29 Οκτωβρίου 1993, ημερομηνία κατά την οποία έλαβε το ενεργητικό και το παθητικό της «επιχειρήσεως Pegler», συμπεριλαμβανομένων των εργαζομένων, όσον αφορά τις σχετικές με τους συνδέσμους σωληνώσεων δραστηριότητες. Το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ήταν άνευ αμοιβής εντολοδόχος προκύπτει από τα αποδεικτικά στοιχεία που αναφέρονται στη σκέψη 73 ανωτέρω.

83 Εν πάση περιπτώσει, διαπιστώνεται ότι η έννοια των «dormant companies acting as agents» (αδρανών εταιριών οι οποίες ενεργούν υπό την ιδιότητα του εντολοδόχου), όπως αυτή προβλέπεται στην παράγραφο 51 του παραρτήματος 4 του αγγλικού νόμου περί εταιριών του 1985, που φέρει τον τίτλο «Μορφή και περιεχόμενο των λογιστικών βιβλίων», και στην παράγραφο 58 Α του παραρτήματος 8 του αγγλικού νόμου

περί εταιριών του 1985, που φέρει τον τίτλο «Μορφή και περιεχόμενο των λογιστικών βιβλίων των μικρών εταιριών», διαφέρει από τις έννοιες του «εντολέα» και του «εντολοδόχου», όπως αυτές καθιερώνονται στο κοινοτικό δίκαιο του ανταγωνισμού.

84 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η σχέση μεταξύ της προσφεύγουσας και της μητρικής της εταιρίας, ήτοι της αρχικής μητρικής της εταιρίας, διαφέρει από τη σχέση μεταξύ εντολέα και εντολοδόχου κατά την έννοια του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού. Συγκεκριμένα, κατά την έννοια του δικαίου αυτού, ο χαρακτηρισμός ως εντολοδόχου προϋποθέτει οικονομική δραστηριότητα, στοιχείο το οποίο δεν συντρέχει στην περίπτωση της προσφεύγουσας. Επομένως, η εκ μέρους τόσο της προσφεύγουσας όσο και της Επιτροπής επίκληση της νομολογίας που αναφέρεται στις σχέσεις μεταξύ αντιπροσωπευόμενου και του ενδιαμέσου του, δεν είναι λυσιτελής, δεδομένου ότι, εν προκειμένω, πρόκειται για σχέση στο εσωτερικό ενός ομίλου.

85 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή χαρακτήρισε την προσφεύγουσα ως άμεσα μετέχουσα. Από την αιτιολογική σκέψη 718 της εν λόγω αποφάσεως προκύπτει, επίσης, ότι η Επιτροπή θεώρησε ότι δεν υφίσταντο στοιχεία από τα οποία να προκύπτει ότι η προσφεύγουσα ενήργησε στο όνομα άλλης επιχειρήσεως στο πλαίσιο της συμμετοχής της στις αντίθετες αυτές προς τον ανταγωνισμό επαφές κατά το διάστημα της παραβάσεως.

86 Επομένως, από την αιτιολογική αυτή σκέψη προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν ερμήνευσε ορθώς τις εσωτερικές σχέσεις και τη λειτουργία του ομίλου Tomkins και, συνακόλουθα, ότι θεώρησε υπεύθυνη για παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ μια νομική οντότητα η οποία δεν είχε καμία οικονομική δραστηριότητα και, συνεπώς, καμία προσωπική ανάμιξη στη σύμπραξη.

87 Κατά συνέπεια, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όσον αφορά το χρονικό διάστημα από τις 20 Ιανουαρίου 1989 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993, η Επιτροπή μη ορθώς έκρινε ότι η προσφεύγουσα ήταν υπεύθυνη για την παράνομη συμπεριφορά άλλων οντοτήτων του ομίλου Tomkins.

88 Ομοίως, όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η προσφεύγουσα έφερε ευθύνη για την παράβαση πριν τις 29 Οκτωβρίου 1993, ως οικονομικός διάδοχος, αρκεί παραπομπή στις σκέψεις 54 έως 59 ανωτέρω.

89 Από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως είναι βάσιμος.

Επί του τρίτου και του πέμπτου λόγου ακυρώσεως που αντλούνται, αντιστοίχως, από έλλειψη σαφήνειας και από πλάνη κατά τον προσδιορισμό των αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

90 Στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν προσδιόρισε επακριβώς τους αποδέκτες της προσβαλλομένης αποφάσεως.

91 Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, καταδικάζοντας ταυτόχρονα την Tomkins και την ίδια στην καταβολή ολόκληρου του ποσού του προστίμου, ύψους 5,25 εκατομμυρίων ευρώ, ενώ πρόκειται για δύο διαφορετικές νομικές οντότητες, οι οποίες δεν αποτελούν πλέον τμήμα της ίδιας επιχειρήσεως, δεν προσδιόρισε επακριβώς τον βαθμό ευθύνης που καταλογίζει σε καθεμία από τις οντότητες αυτές. Κατά την προσφεύγουσα, οι εν λόγω οντότητες δεν μπορούν να είναι αμφότερες υπεύθυνες και να καταδικασθούν στην καταβολή ολόκληρου του ποσού του προστίμου των 5,25 εκατομμυρίων ευρώ, διότι, στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή «θα ελάμβανε το διπλάσιο του οφειλόμενου σε αυτή ποσού». Με την προσβαλλόμενη

απόφαση, η Επιτροπή δεν προσδιόρισε επακριβώς την οντότητα στην οποία πρέπει να καταλογιστεί η ευθύνη για την παράβαση.

92 Επιπλέον, ο καταλογισμός της ευθύνης για την παράβαση στην προσφεύγουσα με την αιτιολογία ότι ήταν θυγατρική της Tomkins δεν συμβιβάζεται με την ανάλυση που περιέχεται στην προσβαλλόμενη απόφαση, κατά την οποία η Tomkins ήταν η επιχείρηση στην οποία θα έπρεπε να καταλογιστεί η ευθύνη της παραβάσεως, δεδομένου ότι ήλεγχε και κατείχε το 100 % του κεφαλαίου της «επιχειρήσεως Pegler» καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου παραβάσεως. Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, είναι εσφαλμένο να της καταλογίζεται ευθύνη για την παράβαση όσον αφορά το χρονικό διάστημα κατά το οποίο μια άλλη θυγατρική ήταν υπεύθυνη για τη διαχείριση της επιχειρήσεως η οποία διαπιστώθηκε ότι μετέσχε στην παράβαση (χρονικό διάστημα από τις 30 Δεκεμβρίου 1988 έως τις 20 Ιανουαρίου 1989) ή κατά το οποίο αυτή ήταν «αδρανής» εταιρία, κατά την έννοια του αγγλικού δικαίου, μη διαθέτουσα ούτε προσωπικό ούτε ενεργητικό (χρονικό διάστημα από τις 20 Ιανουαρίου 1989 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993).

93 Στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Tomkins θα έπρεπε να θεωρηθεί ως αποκλειστικώς υπεύθυνη για την παράβαση. Προς στήριξη της απόψεως αυτής, η προσφεύγουσα παραπέμπει στις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1991, T-6/89, Enichem Ani κατά Επιτροπής (Συλλογή 1001, σ. II-1623), και της 28ης Φεβρουαρίου 2002, T-354/94, Stora Kopparbergs Bergslags κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-843). Κατά την προσφεύγουσα, από τις αποφάσεις αυτές προκύπτει ότι η νομική οντότητα που είναι υπόλογη για την παράβαση είναι, καταρχήν, η μητρική εταιρία του ομίλου. Από τη νομολογία προκύπτει, επίσης, ότι μόνο σε εξαιρετικές περιστάσεις μπορεί η Επιτροπή να καταλογίσει την ευθύνη για την παράβαση εκτός της οικείας επιχειρήσεως (απόφαση Enichem Anic κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 237).

94 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, εν προκειμένω, η επιχείρηση που μετέσχε στην παράβαση ήταν η Tomkins. Κατά την περίοδο εντός της οποίας διαπράχθηκε η παράβαση η «επιχείρηση Pegler» ανήκε σε διάφορες νομικές οντότητες του ομίλου Tomkins. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι η Tomkins, ως αρχική μητρική εταιρία, προσδιόριζε την ακριβή νομική οντότητα υπό της οποίας τον έλεγχο βρισκόταν ορισμένη επιχείρηση κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου. Επιπλέον, φρονεί ότι η εν

λόγω επιχείρηση πρέπει να θεωρηθεί ως διακριτή επιχείρηση, ατομικώς υπεύθυνη για κάθε παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού, μόνον από τη στιγμή που έπαυσε να ανήκει στον όμιλο Tomkins, ήτοι όταν η παράβαση έληξε.

95 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη των δύο αυτών λόγων ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

96 Όσον αφορά τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από έλλειψη σαφήνειας κατά τον προσδιορισμό των αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως, διαπιστώνεται ότι οι αποδέκτες αυτοί, μεταξύ των οποίων η προσφεύγουσα, αναφέρονται επακριβώς στο άρθρο 4 της εν λόγω αποφάσεως.

97 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή, στην αιτιολογική σκέψη 682 της προσβαλλομένης αποφάσεως, χαρακτήρισε την προσφεύγουσα ως νομική οντότητα έχουσα μετάσχει άμεσα στην παράβαση και για τον λόγο αυτό την θεώρησε υπεύθυνη για την παράβαση, ενώ η Tomkins θεωρήθηκε υπεύθυνη για την παράνομη συμπεριφορά της προσφεύγουσας μόνον υπό την ιδιότητά της ως μητρική εταιρία (αιτιολογική σκέψη 683 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

98 Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από έλλειψη σαφήνειας κατά τον προσδιορισμό των αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να απορριφθεί.

99 Ομοίως, όσον αφορά τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από πλάνη κατά τον προσδιορισμό των αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη για την παράβαση λόγω του ότι δεν ανήκει πλέον στον όμιλο Tomkins ή το επιχείρημα ότι μόνον η Tomkins έπρεπε να θεωρηθεί υπεύθυνη, ως αρχική μητρική εταιρία και διαχειριστής της επιχειρήσεως που διέπραξε την παράβαση, δεν μπορούν να ευδοκιμήσουν.

100 Το γεγονός ότι η «επιχείρηση» που άσκησε τις παράνομες δραστηριότητες διασπάστηκε μετά την παύση της παραβάσεως, υπό την έννοια ότι οι νομικές οντότητες που την απάρτιζαν αποσχίστηκαν, δεν ασκεί επιρροή επί της εις ολόκληρον ευθύνης τους για τη διαπραχθείσα παράβαση.

101 Κατά πάγια νομολογία, εις ολόκληρον ευθύνη μπορεί να καταλογισθεί σε επιχειρήσεις ακόμη και αν οι νομικές οντότητες που συνιστούσαν την επιχείρηση, κατά τη διάρκεια της παραβάσεως, δεν ανήκουν πλέον στον ίδιο όμιλο (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Νοεμβρίου 2000, C-248/98 P, KNP BT κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-9641, σκέψη 71).

102 Επομένως, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η απόσχιση μετά την παύση της παραβάσεως του άρθρου 81 ΕΚ, αλλά πριν την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, των δύο νομικών οντοτήτων Pegler και Tomkins που ανήκαν στην επιχείρηση που είχε διαπράξει την παράβαση, δεν αποκλείει την ευθύνη αυτής.

103 Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα να καταλογίσει την ευθύνη για παραβατική συμπεριφορά στη μητρική εταιρία, στη θυγατρική εταιρία ή στη μητρική εταιρία εις ολόκληρον με τη θυγατρική (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Δεκεμβρίου 2006, T-259/02 έως T-264/02 και

Τ-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II 5169, σκέψη 331 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Εν πάση περιπτώσει, παρατηρείται ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τη δυνατότητα αυτή.

104 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ισχυριστεί, παραπέμποντας στην απόφαση Stora Kopparbergs Bergslags κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 93 ανωτέρω, ότι η Tomkins ήταν το μοναδικό νομικό πρόσωπο το οποίο μπορούσε να θεωρηθεί υπεύθυνο για την παράβαση, διότι η επιχείρηση που είχε διαπράξει την παράβαση διευθύνονταν από το ίδιο πρόσωπο.

105 Κατά συνέπεια, το επιχείρημα ότι η Επιτροπή, στο πλαίσιο της ασκήσεως της διακριτικής της ευχέρειας, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και περί το δίκαιο καταλογίζοντας στην προσφεύγουσα ευθύνη για τις παραβατικές συμπεριφορές τις οποίες αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση, δεδομένου ότι η τελευταία δεν αποτελεί πλέον νομικό πρόσωπο το οποίο να ανήκει στην υπεύθυνη για την παράβαση επιχείρηση, είναι αβάσιμο.

106 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα ότι η προσφεύγουσα και η Tomkins δεν μπορεί να θεωρηθούν αμφότερες υπεύθυνες για την παράβαση, διότι, στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή «θα ελάμβανε το διπλάσιο του οφειλόμενου σε αυτή προστίμου», αρκεί να σημειωθεί ότι στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της έννοιας της από κοινού και εις ολόκληρον ευθύνης των δύο επιχειρήσεων, η οποία υπονοεί ότι η καταβολή ολόκληρου του ποσού του προστίμου από τη μία απαλλάσσει την άλλη από την υποχρέωση καταβολής του εν λόγω προστίμου.

107 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο τρίτος και ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι.

Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από πραγματικές και δυνητικές παραβάσεις της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως κατά την εφαρμογή του άρθρου 23 του κανονισμού 1/2003, των κατευθυντήριων γραμμών του 1998 και της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 1996

Επιχειρήματα των διαδίκων

108 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσέγγιση που ακολούθησε η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση να καταδικάσει την προσφεύγουσα από κοινού με την Tomkins, παρά το ότι αποτελούσαν δύο διαφορετικές επιχειρήσεις, σε καταβολή προστίμου που υπολογίστηκε βάσει περιστάσεων που αφορούσαν τη μία μόνον από αυτές και συγκεκριμένα την Tomkins, θέτει την προσφεύγουσα σε μειονεκτική θέση έναντι του ομίλου Tomkins, κατά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

109 Προκειμένου να αποδείξει την παραβίαση της ίσης μεταχειρίσεως λόγω της προσεγγίσεως που ακολούθησε η Επιτροπή, η προσφεύγουσα επικαλείται το άρθρο 23 του κανονισμού 1/2003, τις κατευθυντήριες γραμμές του 1998 όσον αφορά τον συνυπολογισμό της διάρκειας της παραβάσεως, του αποτρεπτικού χαρακτήρα, των επιβαρυντικών ή ελαφρυντικών περιστάσεων και, τέλος, την ανακοίνωση περί συνεργασίας του 1996.

110 Όσον αφορά το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν το ανώτατο όριο του δυνάμενου να επιβληθεί στην ίδια και στην Tomkins προστίμου δεν αποτέλεσε «ουσιαστική παράμετρο» κατά τον προσδιορισμό του ύψους του επιβληθέντος εν προκειμένω προστίμου, η προσέγγιση της Επιτροπής που συνίστατο στο να θεωρήσει την προσφεύγουσα και τον όμιλο Tomkins ως ενιαία επιχείρηση προς τον σκοπό του υπολογισμού του ύψους των προστίμων, παρά το γεγονός ότι αυτή δεν ανήκε πλέον στον εν λόγω όμιλο, οδηγεί στην επιβολή σε βάρος της «δυνητικών μειονεκτημάτων».

111 Όσον αφορά το άρθρο 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι, κατά τον εν λόγω άρθρο, ο καθορισμός του ύψους του προστίμου γίνεται με βάση τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παραβάσεως. Σε περίπτωση που η Επιτροπή προτίθετο να καταλογίσει εις ολόκληρον ευθύνη σε νομικές οντότητες που δεν ανήκουν πλέον στην ίδια επιχείρηση, θα έπρεπε να διακρίνει μεταξύ, αφενός, της αρχικής συμμετοχής της FHT στην παράβαση, και, αφετέρου, της συνεχίσεως της παραβάσεως από την προσφεύγουσα η οποία είναι μικρότερης βαρύτητας.

112 Όσον αφορά τον συνυπολογισμό της διάρκειας της παραβάσεως, κατ' εφαρμογή των κατευθυντήριων γραμμών του 1998, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η μοναδική περίοδος σε σχέση με την οποία θα μπορούσε εύλογα να υποστηριχθεί ότι αυτή αποτελούσε οικονομική οντότητα δυνάμενη να ασκεί ανεξάρτητη δραστηριότητα ως επιχείρηση, είναι η περίοδος που άρχισε στις 29 Οκτωβρίου 1993. Εντούτοις, κατά τη διάρκεια της ως άνω περιόδου η προσφεύγουσα εξακολουθούσε να υπόκειται στον πραγματικό έλεγχο και στην καθοριστική επιρροή της Tomkins, με συνέπεια ότι η παράβαση θα έπρεπε να καταλογιστεί στην Tomkins. Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία και κατά την πρακτική της Επιτροπής αναφορικά με τη λήψη αποφάσεων, η διαπίστωση της Επιτροπής πρέπει να περιορίζεται στην περίοδο σε σχέση με την οποία διαθέτει αποδείξεις περί της παραβάσεως. Επομένως, κατά την προσφεύγουσα, οποιαδήποτε «εις ολόκληρον» ευθύνη δεν μπορούσε να υπερβαίνει το χρονικό διάστημα των επτά και μισό περίπου ετών, από τις 29 Οκτωβρίου 1993 έως τις 22 Μαρτίου 2001, και ουδέν δικαιολογούσε την καταδίκη της στο ίδιο πρόστιμο εις ολόκληρον με την Tomkins, από τη στιγμή που η διάρκεια της ενδεχόμενης ευθύνης τους για την παράβαση ήταν «ουσιωδώς διαφορετική».

113 Όσον αφορά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου σε επαρκώς αποτρεπτικό επίπεδο, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δύσκολα μπορεί να εντοπιστεί μια περίπτωση στην οποία η προσέγγιση που ακολούθησε η Επιτροπή να μην παραβιάζει την εν λόγω πτυχή των κατευθυντήριων γραμμών του 1998, δεδομένου ότι τούτο θα προϋπέθετε ότι τόσο η πρώην θυγατρική όσο και η πρώην μητρική εταιρία βρίσκονται σε «ουσιωδώς πανομοιότυπη» κατάσταση. Εν προκειμένω, η επιβληθείσα προς εξασφάλιση αποτρεπτικού αποτελέσματος προσαύξηση υπολογίστηκε με βάση το μέγεθος μιας άλλης επιχειρήσεως, ήτοι της Tomkins, και δεν συνδεόταν με την οικονομική ή δημοσιονομική κατάσταση της προσφεύγουσας. Απαντώντας στα επιχειρήματα που προέβαλε η Επιτροπή με το υπόμνημα αντικρούσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αιτιολογική σκέψη 771 της προσβαλλομένης αποφάσεως αναφέρεται μόνο

στο μέγεθος και στην οικονομική ισχύ της Tomkins, δεν εξετάζει την κατάσταση της προσφεύγουσας και δεν δικαιολογεί με οποιονδήποτε τρόπο την επιβληθείσα προς εξασφάλιση αποτρεπτικού αποτελέσματος προσαύξηση υπό το πρίσμα της ιδιότητάς της προσφεύγουσας ως πρώην θυγατρικής της Tomkins.

114 Η προσφεύγουσα επισημαίνει και ένα άλλο πρόβλημα που συνιστά απόρροια της προσεγγίσεως που ακολούθησε η Επιτροπή, ήτοι το γεγονός ότι οι επιβαρυντικές ή ελαφρυντικές περιστάσεις, που πρέπει να ληφθούν υπόψη για τον υπολογισμό του ύψους του προστίμου, συχνά διαφέρουν πολύ για δύο ανεξάρτητες επιχειρήσεις όπως η Tomkins και η ίδια. Κατά την προσφεύγουσα, οι περιστάσεις αυτές δεν περιορίζονται στα προβλήματα που δημιουργεί η παράβαση αυτή καθεαυτή, αλλά περιλαμβάνουν επίσης παράγοντες οι οποίοι ενδέχεται να μεταβληθούν με το πέρασμα του χρόνου, ακόμη και κατά το χρονικό διάστημα αφότου η προσφεύγουσα έπαψε να ανήκει στον όμιλο Tomkins, όπως η συνεργασία με την Επιτροπή κατά τη διάρκεια της έρευνας, η λήξη της παραβάσεως ή άλλες μορφές συμπεριφοράς δυνάμενες να αποτελέσουν επιβαρυντικές περιστάσεις.

115 Κατά την προσφεύγουσα, στην πραγματικότητα υφίστανται «δυνητικές διαφορές» ως προς τις επιβαρυντικές και ελαφρυντικές περιστάσεις, τις οποίες η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη. Συναφώς, ακόμη και αν η πτυχή αυτή δεν θεωρείται, εν προκειμένω, ως «ουσιαστική παράμετρος» όσον αφορά το ύψος του προστίμου, η προσφεύγουσα παραπέμπει στην αιτιολογική σκέψη 601 της προσβαλλομένης αποφάσεως στην οποία η Επιτροπή εξέθεσε ότι οι κύριοι κατασκευαστές συνδέσμων σωληνώσεων, μεταξύ των οποίων η προσφεύγουσα, είχαν μετάσχει στους διακανονισμούς, καθ' όλη την περίοδο κατά την οποία διήρκεσε η παράβαση, κατά τρόπο αδιάλειπτο, συνεχή και περισσότερο ενεργό απ' ότι οι λοιποί μετέχοντες. Κατά την προσφεύγουσα, στο μέτρο που αυτή, στη διάρκεια των πρώτων ετών της συμπράξεως, ήταν «αδρανής» εταιρία, κατά την έννοια του αγγλικού δικαίου των εταιριών, ο ρόλος της de facto περιοριζόταν στο να ακολουθεί τις διαταγές που της δίνονταν. Μια άλλη «δυνητική διαφορά» οφείλεται στο γεγονός ότι κάθε οικονομικό πλεονέκτημα από τη σύμπραξη είχε αποβεί εις όφελος της Tomkins και όχι της προσφεύγουσας, λαμβανομένης υπόψη της μεταχειρίσεως που ο όμιλος Tomkins επεφύλασσε στα ταμειακά υπόλοιπα.

116 Τέλος, όσον αφορά την εφαρμογή της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 1996, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσέγγιση της Επιτροπής εγείρει επίσης σοβαρές «δυνητικές δυσχέρειες» υπό το πρίσμα της εν λόγω ανακοινώσεως, η οποία αφορά την κατάσταση των επιχειρήσεων μάλλον κατά την ημερομηνία της έρευνας παρά κατά την ημερομηνία της παραβάσεως.

117 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του οικείου λόγου ακυρώσεως. Συναφώς, παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 23 του κανονισμού 1/2003, ούτε στο πλαίσιο της εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών του 1998 ή στο πλαίσιο της εφαρμογής της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 1996.

118 Όσον αφορά ειδικότερα τον αποτρεπτικό παράγοντα, η Επιτροπή, παραπέμποντας στις αιτιολογικές σκέψεις 766 και 771 της προσβαλλομένης αποφάσεως, υποστηρίζει ότι έλαβε υπόψη δύο στοιχεία για τον υπολογισμό της επιβληθείσας προς εξασφάλιση αποτρεπτικού αποτελέσματος προσαυξήσεως του προστίμου, ήτοι το μέγεθος του ομίλου Tomkins και τις γνώσεις και τα νομικοοικονομικά μέσα που επιτρέπουν στις επιχειρήσεις μεγάλου μεγέθους να αξιολογήσουν καλύτερα τον παράνομο χαρακτήρα της συμπεριφοράς τους. Η Επιτροπή εκθέτει ότι, στην περίπτωση της Tomkins, ο αποφασιστικός παράγοντας για τον καθορισμό της προσαυξήσεως προς εξασφάλιση αποτρεπτικού αποτελέσματος ήταν πρωτίστως το πρώτο στοιχείο και συγκεκριμένα ο κύκλος εργασιών που ανερχόταν σε 4 635 εκατομμύρια ευρώ. Αντιθέτως, η επιβληθείσα στην προσφεύγουσα προσαύξηση, με σκοπό την εξασφάλιση αποτρεπτικού αποτελέσματος, στηρίχθηκε στις γνώσεις της και στα νομικοοικονομικά της μέσα, πράγμα που σημαίνει ότι, κατά τον χρόνο της παραβάσεως, το μέγεθος, η δομή, ο κύκλος εργασιών και η οργάνωση του ομίλου Tomkins ελήφθησαν υπόψη. Ο συντελεστής 1,25 που προέκυψε ήταν ίδιος με αυτόν που χρησιμοποιήθηκε για τη μητρική εταιρία Tomkins, δεδομένου ότι το στοιχείο που αναφέρεται στις γνώσεις και στα νομικοοικονομικά μέσα αφορά την περίοδο πριν τη μεταβίβαση της προσφεύγουσας σε άλλον όμιλο.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

119 Στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα επικρίνει την προσέγγιση της Επιτροπής όσον αφορά τον υπολογισμό του ύψους του προστίμου σε περίπτωση που επιχείρηση διασπάστηκε κατά το διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ της λήξεως της παραβάσεως και της εκδόσεως της αποφάσεως περί επιβολής του προστίμου.

120 Πρώτον, όσον αφορά το ανώτατο όριο του 10 %, κατά την έννοια του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, διαπιστώνεται ότι, όπως παραδέχεται και η προσφεύγουσα, εν προκειμένω δεν υπήρξε υπέρβασή του. Επομένως, το επιχείρημα που προέβαλε συναφώς η προσφεύγουσα είναι αλυσιτελές. Ως εκ περισσού, παρατηρείται ότι στην περίπτωση που είχε καθοριστεί το ανώτατο όριο του δυνάμενου να επιβληθεί ατομικώς στην προσφεύγουσα προστίμου, αυτή θα μπορούσε να ζητήσει την εφαρμογή του επίμαχου ανωτάτου ορίου (απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουνίου 2005, T-71/03, T-74/03, T-87/03 και T-91/03, Tokai Carbon κ.λπ. κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψη 390).

121 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας αναφορικά με τον συνυπολογισμό της διάρκειας της παραβάσεως κατά τον υπολογισμό του ύψους του προστίμου τόσο στο πλαίσιο του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 όσο και στο πλαίσιο των κατευθυντήριων γραμμών του 1998, παρατηρείται ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα συγκεκριμένο επιχείρημα προκειμένου να αποδείξει την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως. Στο μέτρο που η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η από κοινού και εις ολόκληρον ευθύνη δεν θα μπορούσε να υπερβαίνει το χρονικό διάστημα των επτά και μισό περίπου ετών που περιλαμβάνονται μεταξύ της 29ης Οκτωβρίου 1993 και της 22ας Μαρτίου 2001 και ότι, επομένως, ουδέν δικαιολογεί την καταδίκη της από κοινού και εις ολόκληρον με την Tomkins στο ίδιο πρόστιμο, από τη στιγμή που η διάρκεια της συμμετοχής τους και, επομένως, της ενδεχόμενης ευθύνης τους για την παράβαση είναι «ουσιωδώς διαφορετική», αρκεί παραπομπή στην εξέταση του πρώτου και του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, στο πλαίσιο της οποίας διαπιστώθηκε ότι η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να θεωρηθεί υπεύθυνη για την παράβαση όσον αφορά το χρονικό διάστημα πριν τις 29 Οκτωβρίου 1993.

122 Τρίτον, όσον αφορά τις λοιπές προβληθείσες αιτιάσεις αναφορικά με την εις ολόκληρον ευθύνη της προσφεύγουσας και της Tomkins, ήτοι αυτές που αναφέρονται στην εκτίμηση των επιβαρυντικών ή ελαφρυντικών περιστάσεων και αυτή που αναφέρεται στην εφαρμογή της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 1996 σε περίπτωση που μητρική και θυγατρική εταιρία δεν ανήκουν πλέον στην ίδια επιχείρηση κατά την έννοια του άρθρου 81 ΕΚ, επισημαίνεται ότι θέτουν, εν προκειμένω, υποθετικά ζητήματα στερούμενα λυσιτέλειας. Συγκεκριμένα, επισημαίνεται ότι καμία επιβαρυντική ή ελαφρυντική περίσταση δεν ελήφθη υπόψη όσον αφορά την προσφεύγουσα και τη μητρική της εταιρία. Επίσης, ούτε η προσφεύγουσα ούτε η Tomkins ζήτησαν από την Επιτροπή την εφαρμογή της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 1996.

123 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας που αναφέρεται στον προσδιορισμό του ύψους του προστίμου σε επαρκώς αποτρεπτικό επίπεδο, υπενθυμίζεται, καταρχάς, ότι οι κατευθυντήριες γραμμές του 1998 προβλέπουν ότι, εκτός από την ιδιαίτερη φύση της παραβάσεως, τον συγκεκριμένο αντίκτυπό της στην αγορά και τη γεωγραφική έκταση της αγοράς, πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη η πραγματική οικονομική δυνατότητα του αυτουργού της παραβάσεως να προξενήσει σημαντική ζημία σε άλλους οικονομικούς παράγοντες, ιδίως στους καταναλωτές, το δε ύψος του προστίμου να καθορίζεται έτσι ώστε αυτό να έχει επαρκώς αποτρεπτικό χαρακτήρα (σημείο 1 Α, τέταρτο εδάφιο, των κατευθυντήριων γραμμών του 1998).

124 Επιπλέον, μπορεί να συνεκτιμάται το γεγονός ότι οι επιχειρήσεις μεγάλου μεγέθους διαθέτουν, συνήθως, τις γνώσεις και τα νομικοοικονομικά μέσα που χρειάζονται για να μπορούν να αξιολογήσουν καλύτερα τον παράνομο χαρακτήρα της συμπεριφοράς τους και τις συνέπειές της από την άποψη της νομοθεσίας περί ανταγωνισμού (σημείο 1 Α, πέμπτο εδάφιο των κατευθυντήριων γραμμών του 1998).

125 Στο πλαίσιο του πρώτου στοιχείου, οι οικονομικοί πόροι της επιχειρήσεως πρέπει να εκτιμώνται κατά την ημερομηνία που επιβάλλεται το πρόστιμο. Όσον αφορά το δεύτερο στοιχείο, ο κύκλος εργασιών βάσει του οποίου η Επιτροπή προσδιορίζει το μέγεθος των οικείων επιχειρήσεων πρέπει να είναι εκείνος της χρονικής περιόδου κατά την οποία διαπράχθηκε η παράβαση (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Ιουνίου 2008, Τ-410/03, Hoechst κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. II-881, σκέψεις 379 και 382). Μολονότι τα δύο αυτά στοιχεία συνδέονται

στενά με το μέγεθος της επιχειρήσεως, εντούτοις, πρόκειται για δύο διαφορετικούς λόγους προσαυξήσεως του αρχικού ποσού του προστίμου.

126 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι η Επιτροπή, με την αιτιολογική σκέψη 766 της προσβαλλομένης αποφάσεως, υπενθύμισε, εισαγωγικώς, την εξουσία που έχει να εφαρμόζει ένα συντελεστή για την προσαρμογή του αρχικού ποσού, προκειμένου να διασφαλιστεί ένα επαρκές αποτρεπτικό αποτέλεσμα (υπό την έννοια του σημείου 1 Α, τέταρτο εδάφιο, των κατευθυντήριων γραμμών του 1998) και προκειμένου να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι οι μεγάλου μεγέθους επιχειρήσεις διαθέτουν γνώσεις και νομικοοικονομικά μέσα που τους επιτρέπουν να αξιολογούν καλύτερα τον παράνομο χαρακτήρα της συμπεριφοράς τους (υπό την έννοια του σημείου 1 Α, πέμπτο εδάφιο, των κατευθυντήριων γραμμών του 1998). Η Επιτροπή ανέφερε, επίσης, ότι σκόπευε να λάβει υπόψη τα δύο αυτά στοιχεία.

127 Όσον αφορά ειδικότερα την οικονομική οντότητα Tomkins-Pegler, πρέπει να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή, κατά τον καθορισμό του προστίμου που έπρεπε να επιβληθεί στην προσφεύγουσα, ως δράστη της παραβάσεως, και στην Tomkins, ως μητρική εταιρία που κρίθηκε υπεύθυνη για τη διαπραχθείσα από τη θυγατρική της παράβαση, στηρίχθηκε στο μερίδιο αγοράς της προσφεύγουσας, δεδομένου ότι η σχετική θέση αυτής στην αγορά των συνδέσμων σωληνώσεων αποτελούσε το κρίσιμο στοιχείο για τον προσδιορισμό του ύψους του αρχικού ποσού προστίμου των οικείων επιχειρήσεων. Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα και, συνακόλουθα, η μητρική της εταιρία κατατάχθηκαν στην έκτη κατηγορία για την οποία καθορίστηκε αρχικό ποσό 2 εκατομμυρίων ευρώ. Εν συνεχεία, η Επιτροπή αύξησε το αρχικό ποσό προστίμου για την οικεία οικονομική οντότητα εφαρμόζοντας συντελεστή 1,25 προς εξασφάλιση αποτρεπτικού χαρακτήρα, ο οποίος καθορίστηκε σε συνάρτηση με τον κύκλο εργασιών της Tomkins.

128 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, η Επιτροπή, διευκρίνισε ότι στην περίπτωση της Tomkins είχε εφαρμόσει το σημείο 1 Α, τέταρτο εδάφιο, των κατευθυντήριων γραμμών του 1998 και στην περίπτωση της προσφεύγουσας το σημείο 1 Α, πέμπτο εδάφιο, των κατευθυντήριων γραμμών του 1998, προκειμένου να δικαιολογήσει την αύξηση του αρχικού ποσού του προστίμου.

129 Δεν αμφισβητείται ότι, μεταξύ των δύο αυτών στοιχείων, η Επιτροπή έχει δικαίωμα να επιλέξει αυτό το οποίο κατά την άποψή της είναι το πλέον σημαντικό για την εκτίμησή της.

130 Εντούτοις, πρώτον, παρατηρείται ότι από την αιτιολογική σκέψη 771 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε αποκλειστικώς στον κύκλο εργασιών που πραγματοποίησε η Tomkins το 2005, ήτοι κατά το προηγούμενο της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως έτος και έκρινε ότι ο εν λόγω κύκλος εργασιών δικαιολογούσε προσαύξηση του αρχικού ποσού του προστίμου προς εξασφάλιση αποτρεπτικού αποτελέσματος.

131 Επισημαίνεται επίσης ότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή ουδόλως αναφέρει ότι εφάρμοσε το κριτήριο των γνώσεων και των νομικοοικονομικών μέσων όσον αφορά την προσφεύγουσα ούτε εξάλλου προσδιορίζει το μέγεθος της οικείας επιχειρήσεως κατά τον χρόνο της παραβάσεως, κριτήριο κρίσιμο προς δικαιολόγηση της προσαυξήσεως η οποία στηρίζεται στο σημείο 1 Α, πέμπτο εδάφιο, των κατευθυντήριων γραμμών του 1998. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν θα μπορούσε να εφαρμόσει το κριτήριο αυτό εν προκειμένω, δεδομένου ότι τα στοιχεία που αναφέρονται, αντιστοίχως, στο σημείο 1 Α, τέταρτο εδάφιο, και στο σημείο 1 Α, πέμπτο εδάφιο, των κατευθυντήριων γραμμών του 1998 εκτιμώνται σε δύο διαφορετικές χρονικές στιγμές, ήτοι κατά τον χρόνο επιβολής του προστίμου και κατά τον χρόνο της παραβάσεως, αντιστοίχως.

132 Εν πάση περιπτώσει, δεύτερον, η διαζευκτική εφαρμογή των δύο αυτών στοιχείων σε δύο εταιρίες που ανήκουν στην ίδια οικονομική οντότητα, εκ των οποίων η μία είναι μητρική εταιρία της άλλης και θεωρείται υπεύθυνη για την παράβαση αποκλειστικά για τον λόγο αυτόν, αντιβαίνει στην κατά το άρθρο 81 ΕΚ έννοια της επιχειρήσεως.

133 Ασφαλώς, η Επιτροπή δύναται, κατά τον υπολογισμό του αρχικού ποσού του προστίμου, να λάβει υπόψη τον κύκλο εργασιών του έτους που προηγείται της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως με την οποία διαπιστώνεται η παράβαση (κατ' εφαρμογή του πρώτου κριτηρίου) ή τον κύκλο εργασιών κατά τον χρόνο της παραβάσεως (κατ' εφαρμογή του δεύτερου κριτηρίου). Εντούτοις, η Επιτροπή δεν μπορεί

να στηριχθεί σε ένα κριτήριο εφαρμόζοντάς το μόνο σε μία από τις δύο οντότητες οι οποίες απάρτιζαν προηγουμένως την οικονομική οντότητα που διέπραξε την παράβαση. Επομένως, σε περίπτωση που μια μητρική και μια θυγατρική εταιρία δεν συνιστούν πλέον, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως περί επιβολής σε βάρος τους προστίμου για τη διαπραχθείσα παράβαση, οικονομική οντότητα υπό την έννοια του άρθρου 81 ΕΚ, η Επιτροπή δεν μπορεί να στηριχθεί στον κύκλο εργασιών της πρώην μητρικής εταιρίας του έτους που προηγείται της εκδόσεως της εν λόγω αποφάσεως, προκειμένου να καθορίσει τον αποτρεπτικό συντελεστή που πρέπει να εφαρμοστεί σε δύο εταιρίες που συνιστούσαν ενιαία επιχείρηση κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών η οποία όμως στο μεταξύ διασπάστηκε. Συγκεκριμένα, αυτός ο κύκλος εργασιών δεν αντικατοπτρίζει την πραγματική οικονομική δυνατότητα της εν λόγω επιχειρήσεως να προξενήσει ζημία σε άλλους φορείς κατά τον χρόνο της παραβάσεως.

134 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως είναι εν μέρει βάσιμος, όσον αφορά την αιτίαση που αφορά τον αποτρεπτικό συντελεστή.

Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από εσφαλμένο υπολογισμό και από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως κατά τον υπολογισμό του προστίμου

Επιχειρήματα των διαδίκων

135 Επικουρικώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι η Επιτροπή δεν τήρησε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως κατά τον υπολογισμό του επιβληθέντος προστίμου (είτε εις ολόκληρον με την Tomkins είτε όχι) και, δεύτερον, ότι η Επιτροπή, εν πάση περιπτώσει, διέπραξε σφάλμα κατά τον υπολογισμό του ύφους του προστίμου που επέβαλε στην προσφεύγουσα (είτε εις ολόκληρον με την Tomkins είτε όχι).

136 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι, για τους προεκτεθέντες λόγους, το κατάλληλο ύψος προστίμου σε ό,τι την αφορά, αυτοτελώς θεωρούμενο, είναι ένα βασικό ποσό 1 εκατομμυρίου ευρώ, χωρίς προσαύξηση με σκοπό την εξασφάλιση αποτρεπτικού αποτελέσματος και με μια προσαύξηση 70 % ώστε να αντικατοπτρίζεται η διάρκεια της συμμετοχής της στην παράβαση, ήτοι συνολικό ποσό προστίμου 1,7 εκατομμυρίων ευρώ.

137 Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση προέβη σε εσφαλμένο υπολογισμό του ύψους του προστίμου. Η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι, κατά την αιτιολογική σκέψη 777 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το ύψος του προστίμου, μετά την εφαρμογή των προσαυξήσεων προς εξασφάλιση αποτρεπτικού αποτελέσματος και λόγω της διάρκειας της παραβάσεως, ανέρχεται σε 5,2 εκατομμύρια ευρώ, πλην όμως το επιβληθέν πρόστιμο ανέρχεται σε 5,25 εκατομμύρια ευρώ. Ουδείς λόγος προβλήθηκε ο οποίος να δικαιολογεί την ως άνω αύξηση κατά 50 000 ευρώ του ποσού του προστίμου.

138 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του λόγου αυτού ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

139 Όσον αφορά, καταρχάς, τον φερόμενο εσφαλμένο υπολογισμό του ύψους του προστίμου, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή, στην αιτιολογική σκέψη 777 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στρογγυλοποίησε το βασικό ποσό του προστίμου. Η αιτιολογική σκέψη 877 καθώς και το διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως ορίζουν σαφώς ότι το ύψος του επιβληθέντος στην Tomkins, εις ολόκληρον με την προσφεύγουσα, προστίμου ανέρχεται σε 5,25 εκατομμύρια ευρώ.

140 Επιπλέον, στην αιτιολογική σκέψη 765 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή ανέφερε χωριστά αρχικό ποσό 2 εκατομμυρίων ευρώ και, στην αιτιολογική σκέψη 771 της εν λόγω αποφάσεως, καθόρισε σαφώς τον συντελεστή, με τον οποίο πολλαπλασίασε το πρόστιμο στο πλαίσιο του αποτρεπτικού χαρακτήρα, σε 1,25, με συνέπεια το αρχικό ποσό να ανέρχεται σε 2,5 εκατομμύρια ευρώ. Τέλος, στην αιτιολογική

σκέψη 775 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή ανέφερε ρητώς τα ποσά που προστέθηκαν στο ως άνω βασικό ποσό, προκειμένου να ληφθεί υπόψη η διάρκεια της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην παράβαση, ήτοι προσαύξηση κατά 5 % του βασικού ποσού για έκαστο των ετών 1989 και 1990 (125 000 ευρώ) και προσαύξηση κατά 10 % για κάθε ένα από τα λοιπά δέκα έτη μέχρι το 2000 (250 000 ευρώ). Επομένως, η προσφεύγουσα ήταν απολύτως σε θέση, χωρίς να χρειάζονται πρόσθετες εξηγήσεις και με έναν απλό υπολογισμό, να αντιληφθεί τους λόγους που δικαιολογούσαν τον καθορισμό του προστίμου στο ύψος που αναφέρεται στην αιτιολογική σκέψη 877 και στο άρθρο 2, στοιχείο η΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως.

141 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι το κατάλληλο ύψος του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου έπρεπε να είναι 1,7 εκατομμύρια ευρώ, αρκεί η παραπομπή στις ακόλουθες σκέψεις. Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι ουδείς λόγος συντρέχει προς μείωση του αρχικού ποσού των 2 εκατομμυρίων ευρώ. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το ποσό αυτό καθορίστηκε σε συνάρτηση με τη βαρύτητα της παραβάσεως και ότι μεταξύ των οικείων επιχειρήσεων υφίστατο σημαντική ανισότητα η οποία δικαιολογούσε διαφορετική μεταχείριση στο επίπεδο του καθορισμού του αρχικού ποσού των προστίμων.

Επί του καθορισμού του τελικού ποσού του προστίμου

142 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 46 έως 60, 73 έως 98 και 123 έως 134 ανωτέρω, η προσβαλλομένη απόφαση πρέπει να τροποποιηθεί, καθόσον επιβάλλει προσαύξηση του προστίμου βάσει συντελεστή 1,25 προς εξασφάλιση αποτρεπτικού αποτελέσματος και προσαύξηση κατά 110 % λόγω της διάρκειας της συμμετοχής στην παράβαση.

143 Κατά τα λοιπά, οι σκέψεις της Επιτροπής που εκτίθενται στην προσβαλλομένη απόφαση καθώς και η εφαρμοσθείσα στην προκειμένη περίπτωση μέθοδος υπολογισμού των προστίμων δεν χρειάζεται να τροποποιηθούν από το Γενικό Δικαστήριο.

144 Επομένως, το τελικό ποσό του προστίμου υπολογίζεται ως εξής: δεδομένου ότι η διάρκεια της παραβάσεως, όσον αφορά την προσφεύγουσα, είναι επτά έτη και πέντε μήνες (αντί δώδεκα έτη και δύο μήνες που καθορίστηκαν με την προσβαλλόμενη απόφαση), το αρχικό ποσό (2 εκατομμύρια ευρώ), χωρίς την εφαρμογή προσαυξήσεως με σκοπό την εξασφάλιση αποτρεπτικού αποτελέσματος, πρέπει να προσαυξηθεί κατά 70 % (αντί 110 %), οπότε το πρόστιμο ανέρχεται σε 3,4 εκατομμύρια ευρώ.

Επί των δικαστικών εξόδων

145 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να κατανείμει τα δικαστικά έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων. Υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, πρέπει να αποφασιστεί ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει το άρθρο 1 της αποφάσεως C(2006) 4180 της Επιτροπής, της 20ής Σεπτεμβρίου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/F-1/38.121 – Σύνδεσμοι σωληνώσεων), κατά το μέτρο που με αυτό διαπιστώνεται ότι η Pegler Ltd μετέσχε στην παράβαση κατά το χρονικό διάστημα από τις 31 Δεκεμβρίου 1988 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993.

2) Το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε εις ολόκληρον στην Pegler με το άρθρο 2, στοιχείο η΄, της αποφάσεως C(2006) 4180 καθορίζεται σε 3,4 εκατομμύρια ευρώ.

3) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

4) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Μαρτίου 2011.

(υπογραφές)